

ČESKÁ REPUBLIKA
USNESENÍ
 Ústavního soudu

Ústavní soud rozhodl dnešního dne mimo ústní jednání bez přítomnosti účastníků řízení soudcem zpravodajem Jiřím Nykodýmem o návrhu stěžovatelky **Vodovody a kanalizace Břeclav, a. s.**, IČ: 49455168, se sídlem Čechova 23, 690 11 Břeclav, zastoupené Mgr. Marianem Jeřábkem, advokátem, se sídlem v Brně, směřující proti rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 1. 7. 2009, č. j. ÚOHS-S342/2006-8027/2009/530-Va/ABr, rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 7. 1. 2010, č. j. ÚOHS-R111/2009/VZ-338/2010/310/Jhr, a usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 10. 3. 2010, č. j. 62 Af 12/2010-54, za účasti Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže a Krajského soudu v Brně jako účastníků řízení, **takto:**

Návrh se odmítá.

O d ů v o d n ě n í:

Ústavní soud obdržel podání stěžovatelky, jímž napadá v záhlaví označená rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže (dále jen „Úřad“) a jeho předsedy, vydaná ve věci přezkoumání zadání veřejné zakázky, jakož i následné rozhodnutí krajského soudu o podané správní žalobě. Stěžovatelka žádá označená rozhodnutí náležen zrušit, neboť se jimi cítí být dotčena ve svých základních právech; konkrétně jmenuje právo na spravedlivý proces, resp. jeho jednotlivé atributy obsažené ve čl. 36 odst. 2 a čl. 40 odst. 6 Listiny základních práva a svobod (dále jen „Listina“). Zároveň měla rozhodnutí navodit či potvrdit porušení základních principů materiálního právního státu, když neodpovídají principům obsaženým ve čl. 2 odst. 2 a 4 Ústavy ČR, čl. 2 odst. 2 a 3 a čl. 3 odst. 3 Listiny.

Soudce zpravodaj primárně zkoumal, zda ústavní stížnost splňuje všechny formální podmínky přezkumu stanovené zákonem č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o Ústavním soudu“), zda byla podána včas a zda se jedná o návrh přípustný. Z níže uvedených důvodů dospěl k negativnímu závěru.

Dne 1. 7. 2009 Úřad rozhodl (ÚOHS-S342/2006-8027/2009/530-Va/ABr), že stěžovatelka v zadávacím řízení porušila několikero povinností stanovených zákonem č. 40/2004 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů, což v jednom případě podstatně neovlivnilo a ve dvou případech podstatně ovlivnilo výběr nejvhodnější nabídky, přičemž stěžovatelka současně uzavřela smlouvu o dílo na realizaci veřejné zakázky. Za vymezený správní delikt uložil Úřad stěžovatelce jako zadavateli veřejné zakázky pokutu ve výši 48.000,-Kč a povinnost uhradit náklady řízení. Dne 14. 7. 2009 podala stěžovatelka proti rozhodnutí rozklad. Ten předseda Úřadu (taktéž rozhodnutím nyní napadeným) na základě návrhu rozkladové komise a s přihlédnutím k právním závěrům rozsudku Krajského soudu v Brně a rozsudku Nejvyššího správního soudu, které již v předchozích fázích řízení rozhodovaly, zamítl a prvoinstanční rozhodnutí Úřadu potvrdil.

Rozhodnutí předsedy Úřadu pak stěžovatelka napadla žalobou u Krajského soudu v Brně. Ovšem pro nezaplacení soudního poplatku, k jehož úhradě ve stanovené desetidenní lhůtě byla stěžovatelka vyzvána usnesením ze dne 23. 2. 2010, bylo řízení usnesením soudu - rovněž nyní napadeným - zastaveno. Usnesení bylo stěžovatelce doručeno dne 11. 3. 2010. Kasační stížnost stěžovatelka, „vzhledem k administrativnímu pochybení“, nepodala.

Následovala tedy ústavní stížnost. V ní stěžovatelka brojí primárně proti závěrům Úřadu a jeho předsedy stran porušení zákonem stanovených povinností při zadávání veřejné zakázky a polemizuje se závěrem, že naplnila znaky skutkové podstaty správního deliktu. Současně upozornila na riziko, že bude, zůstanou-li napadená rozhodnutí nedotčena, nucena v případě kvalifikovaného konstatování nesrovnalosti vrátit finanční prostředky poskytnuté na realizaci předmětné veřejné zakázky z fondu Evropských společenství a státního rozpočtu České republiky. V souvislosti s tím by pak stěžovatelce hrozila platební neschopnost vůči dodavatelům a zhotovitelům prací realizovaných na základě předmětné veřejné zakázky. Stěžovatelka připomíná, že veřejnou zakázkou je poskytován sociálně citlivý statek. Připouští, že ústavní stížnost podává po lhůtě k tomu stanovené, nicméně se domnívá, že lze postupovat dle § 75 odst. 2 písm. a) zákona o Ústavním soudu; stížnost podává do jednoho roku od rozhodné skutečnosti a stížnost také podstatně přesahuje její vlastní zájmy. Napadená správní rozhodnutí jsou totiž dle jejího názoru nicotná a v takovém případě bylo povinností soudu zasáhnout i bez splnění poplatkové povinnosti.

Soudce zpravodaj uvažoval takto. Podle ustanovení § 72 odst. 3 zákona o Ústavním soudu lze ústavní stížnost podat ve lhůtě 60 dnů od doručení rozhodnutí o posledním procesním prostředku, který zákon stěžovatelce k ochraně jejího práva poskytuje; takovým prostředkem se rozumí řádný opravný prostředek, mimořádný opravný prostředek, vyjma návrhu na obnovu řízení, a jiný procesní prostředek k ochraně práva, s jehož uplatněním je spojeno zahájení soudního, správního, nebo jiného právního řízení. Nevyčerpala-li stěžovatelka všechny procesní prostředky, které jí zákon k ochraně jeho práva poskytuje, s výjimkou mimořádných opravných

prostředků, které může rozhodující orgán odmítnout z důvodů závisících na jeho uvážení, pak je její ústavní stížnost nepřijatelná (§ 75 odst. 1 zákona o Ústavním soudu).

V posuzované věci stěžovatelka v petitu svého podání jako napadená rozhodnutí označila výše specifikovaná rozhodnutí Úřadu, jeho předsedy a krajského soudu. Tímto vymezením je Ústavní soud při svém přezkumu vázán.

Ve vztahu ke všem napadeným rozhodnutím je ústavní stížnost opožděně podaná a nepřijatelná.

Jak sama stěžovatelka uvedla, předmětné usnesení krajského soudu jí bylo doručeno dne 11. 3. 2010. Posledním dnem 60 denní stížnostní lhůty bylo pondělí 10. května 2010. Ustanovení zákona o délce lhůty k podání ústavní stížnosti je přitom kogentní povahy, a Ústavní soud tedy nemůže tuto lhůtu prominout ani prodloužit (viz např. usnesení sp. zn. IV. ÚS 248/96 či II. ÚS 591/05, dostupné na <http://nalus.usoud.cz/>). Ústavní stížnost stěžovatelka podala osobně do podatelny Ústavního soudu dne 28. 5. 2010, tedy po marném uplynutí uvedené lhůty.

Z toho je evidentní, že stížnostní lhůta nemohla být zachována ani ve vztahu k napadeným správním rozhodnutím, kde je potřeba ji vzhledem k tomu, že řízení o stěžovatelčině žalobě bylo zastaveno, aniž by došlo k jejich věcnému přezkoumání, odvíjet od doručení rozhodnutí o rozkladu. To bylo – jen pro úplnost – podle údajů stěžovatelky doručeno dne 14. 1. 2010.

Návrh je rovněž nepřijatelný. Ústavní stížnost vychází ze zásady subsidiarity, tj. je nástrojem ochrany základních práv, jenž nastupuje až po vyčerpání všech dostupných efektivních prostředků k ochraně práva, uplatnitelných v systému orgánů veřejné moci. Pokud jde o napadená rozhodnutí správních orgánů, nevyužila stěžovatelka vůbec možnosti domáhat se nápravy v rámci jejich soudního přezkumu, když zavinila, že krajský soud se jimi pro nesplnění podmínek řízení nemohl zabývat meritorně. A opravné prostředky nevyčerpala ani ve vztahu k napadenému usnesení krajského soudu, neboť nevyužila možnosti podat proti němu kasační stížnost, jak o tom byla dokonce řádně poučena.

Důvody pro stěžovatelkou požadované neodmítnutí návrhu dány nejsou. Ustanovení § 75 odst. 2 písm. a) zákona o Ústavním soudu, na které se stěžovatelka odvolává, jen zcela výjimečně umožňuje průlom do uvedené zásady. Ústavní stížnost je dle tohoto ustanovení přípustná, i když stěžovatel nevyčerpal všechny prostředky k ochraně svých práv. Musí se však jednat o stížnost, která svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele a byla podána do jednoho roku ode dne, kdy ke skutečnosti, která je předmětem ústavní stížnosti, došlo. Z judikatury Ústavního soudu se podává, že podmínku podstatného přesahu vlastních zájmů stěžovatele je nutno vykládat restriktivně. Mělo by se jednat o významný veřejný zájem na zachování ústavnosti, který vyžaduje, aby konkrétní ústavní stížnost byla projednána, neboť nelze čekat, až Ústavní soud dostane příležitost posoudit jinou formálně přípustnou ústavní stížnost. Z rozhodovací činnosti Ústavního soudu vyplývá, že toto kritérium § 75 odst. 2 písm. a) zákona o Ústavním soudu shledal Ústavní soud splněným zejména v případech, kdy: 1. docházelo k aplikaci neústavního právního předpisu, 2. docházelo k ústavně nekonformnímu výkladu právního předpisu, 3. se jednalo o řešení zásadní ústavněprávní otázky, 4. rozhodnutí o ústavní stížnosti mohlo mít dopad na mnoho osob

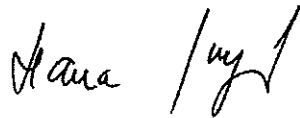
a mohlo předejít množství soudních sporů, 5. rozhodnutí o ústavní stížnosti mohlo prosadit závaznost předchozího nálezu Ústavního soudu, 6. rozhodnutí o ústavní stížnosti mohlo vést k odstranění nejednotnosti judikatury obecných soudů a Ústavního soudu, 7. prostředek ochrany práv, který nebyl stěžovatelem vyčerpán, by nebyl tzv. „systémově efektivní“ (viz např. též: E. Wagnerová a kol.: Zákon o Ústavním soudu s komentářem. 1. vydání. Aspi, a. s., Praha, 2007. Str. 386). Lze také uvést, že ve většině případů připuštění výjimky se jednalo o kumulaci více důvodů uvedených výše. Stěžovatelkou uváděné „administrativní pochybení“, pro které opomněla podat kasační stížnost, ani její přesvědčení o nicotnosti správních rozhodnutí, mezi důvody výše vymezené ani obdobné nepatří.

Soudci zpravodaji tak nezbylo, než návrh stěžovatelky odmítnout podle ustanovení § 43 odst. 1 písm. b) a písm. e) zákona o Ústavním soudu.

Poučení: Proti usnesení Ústavního soudu není odvolání přípustné.

V Brně dne 8. června 2010

Jiří Nykodým, v. r.
soudce zpravodaj

Za správnost vyhotovení: H. Kyprová